

celbre farmaceutiske Kandidaters Begne maa omtale og bede om en Besvarelse af, og det er det, om hvem der kan betegnes som Medhjælpere paa et Apotek. Naar man kender Forholdene paa et Apotek, ved man, at enkelte af Farmaceuterne have den Opgave at staa ved Sranken, modtage Kunderne og levere Bestillingerne videre, medens andre levere Medicinen og sætte den frem paa et Bord, hvor de første atter tage den og udlevere den til Kunderne. Den ene Del af Farmaceuterne ekspederer Recepterne, den anden Kunderne. Det ærede Medlem for Ribe Amts 3dje Valgkreds sagde, at Farmaceuterne kun havde disse to Bestillinger, men alle Apotekere have et Laboratorium, hvor de tilvirke deres Medicin; det kan være lille eller stort, et Laboratorium maa de have. Men saa have vi Apotekere, der have mere end et der have et stort Laboratorium ved Siden af, indrettet til Tilvirkning af de Præparater, hvor Medicinen tilvirkes ikke alene for deres eget Apotek, men ogsaa for at sælges til andre. Jeg vil nu opfatte det Spørgsmaal, om man vil respektere den Tid, den farmaceutiske Kandidat har arbejdet paa et saadant Laboratorium, hvor det alene gælder om Tilvirkning af medicinske Præparater. Jeg vilde ønske det for en Ubillighed, hvis man ikke vilde gøre det. Jeg mener, at Ret og Billighed taler for, at en saadan Farmaceut maa kunne aftjene de 5 Aar eller, hvilket Tidsrum der nu ved Lovens endelige Vedtagelse maatte blive bestemt, med samme Ret som ved at staa for Sranken, tage mod Bestillinger, levere dem videre, udlevere det bestilte og putte Pengene i Stuffen, uden at han dog har det ringeste med Tilvirkningen af Medicinen at gøre. Bestemmelsen om, at Medhjælpertiden skal aftjenes paa et dansk Apotek, finder jeg i lige Maade meget ubillig. Vi have set saa mange Eksempler paa — i alt Fald har jeg personlig set det — at unge Mennesker, der have taget deres Eksamen her i Danmark, siden ere gaaede til Udlandet for at studere en eller anden Gren af deres Videnskab, hvad der kan være til Nytte for dem selv og deres Land, og det forekommer mig derfor, at det vilde være ret ubilligt, om man ved Beregningen af deres Anciennitet vilde nægte at godskrive dem den Tid, som de have anvendt enten teoretisk eller praktisk til at uddanne sig i Farmacien i Udlandet. Selvfølgelig maatte vedkommende fremlægge Brev eller Certifikater for Sundhedskollegiet, som godtgjorde, at de virkelig have anvendt deres Tid til en saadan videre Udvikling af deres Gyner i Udlandet. § 3 hjælper noget paa de For-

hold, som omtales i § 2, og jeg skal derfor ikke spille Tiden med at tale videre derom. Til § 4 vil jeg kun sige, at det heller ikke forekommer mig nødvendigt at bibeholde den strenge Bestemmelse deri, at ingen Apoteker maa bo uden for den Ejendom, hvor han driver sit Apotek. Jeg tror, at man uden stor Skade kunde gøre en Forandring deri, saa at den kom til at lyde saaledes: Ingen Apoteker maa uden Sundhedskollegiets Tiladelse have fast Bopæl uden for den Kommune, hvor han driver sit Apotek. Jeg vil i Henhold til, hvad jeg har læst i et medicinsk Tidsskrift, fremsætte det Spørgsmaal, om det vilde være mere faretruende for Apotekets Drift, om Apotekeren bor 3—4 Guse fra sit Apotek, end om han bor paa sjerde Sal i samme Bygning som Apoteket. Han vilde i første Tilfælde, forekommer det mig, have lettere ved at tilse sit Apotek end, naar han skal travle op og ned ad de mange Trapper. Jeg tror, at der uden Skade kunde gøres en Forandring deri.

§ 5 fratager Apotekerne den Ret, de hidtil have haft til at lade deres Apotek bestyre af en anden, naar de ved Sygdom selv ere forhindrede i at lede det. Naar nu denne Ret skal fratages en Apoteker med personligt Privilegium, maa han selvfølgelig have en Erstatning derfor, og det paahydes ogsaa i Lovforslagets § 13; men hvad der der foreslaas, er efter min Mening i enkelte Forhold ikke ganske tilstrækkeligt. Tager man f. Eks. en Apoteker, som har et lille Privilegium, der kun giver et Nettooverskud af 2,500 indtil 3,000 Kr., foreslaas der i Lovforslaget, at den Pension, han kan faa, naar han efter 5 Aars vedvarende Sygdom ikke kan yde sit Apotek personligt Tilsyn, ikke maa overstige Halvdelen af den Nettoindtægt, han har haft af sit Apotek, og han vil altsaa i dette Tilfælde kun kunne faa 1,250 à 1,500 Kr. i Pension. Dermed skal han saa ernære sig selv, Kone og Børn. Derimod siger saa den samme Paragraf, at hvis en Apoteker dør, vil hans Enke kunne faa 1,000 Kr. + 600 Kr. + 200 Kr. for hvert Barn under 18 Aar, og man vil som Følge deraf kunne se det Særlynd, at en saadan Enke vil kunne faa mere at leve af end Manden med Kone og Børn. Dette Forhold forekommer mig ikke at være ganske korrekt, og jeg formoder ogsaa, at et Endringsforslag i saa Henseende vil blive modtaget med Velvilje. Jeg henstiller, om det ikke kunde være langt mere formaalstjenligt, mere overensstemmende med Ret og Billighed, at fastsætte et Minimum i Tal, som var noget større end det, som her foreslaas, nemlig Halvdelen af den Indtægt, der har